

V. 5. Co se zvrhnuvším se fingováním

Pragmál se tyčí nad úpicím Asklépiem (Asklépios po celé V. 5. bolestivě heká a leže na břiše prohýbá se na rukou s útrpným výrazem ve tváři), nevěřicně pohlédne prvně na Asklépia, pak na sekeru, jako by ji viděl prvně, potom na Kamila, který s rukama na hlavě nevěřicně pozoruje neštěstí a Pragmálovi pohled vrací stylem „no ty jsi ale debil“.

Pragmál (zděšeně, vyčítavě, jak to, že ho Kamil nezastavil?): „Pane!“

Kamil (neméně zděšeně, naštvaně, jako když Kristýna peskuje Dalibora, zřetelně vyslovuje): „Ty jsi neřekl krleš!“

Asklépios padá tváří k zemi: „Ááááá! To je bolest!“

Pragmál (zuřivě gestikuluje): „Ale... ukáže na Kamila, dívá se sekeru já... ukáže na sebe, dívá se na Asklépia tak snad... ukáže na Asklépia, dívá se na Kamila, stupňuje naléhavost ve svém hlase“

Kamil si zakryje rukama tvář, odchází trochu doprava, zády k Pragmálovi, zastaví se a kroučí hlavou – tohle mu u Dábla určitě neprojde.

Asklépios (úpí, ještě než Kamil dojde na místo): „Á-ha-ha-hau! Proč?“

Pragmál (vzchopí se, rozhodným pohledem zpět k Asklépiovi, pokrčí rameny rozkračuje se nad Asklépiem se sekerou jak řezník): „No tak znova, pane! Na tři! zvedá sekeru nad hlavu“

Kamil ohlédne se, lekne se, velmi důrazně: „Přestaň už s tím! Pragmál svěsí sekeru, Kamil k němu rázně a rychle přijde, vlepí mu výchovný pohlavek, sebere mu sekeru, křičí na něj Pro rány boží! Mám vážné pochybnosti, jestli je zrovna tohle správná věc! na zdůrazněné „tohle“ mu strká sekeru pod nos“

Asklépios zvedá se na ruce, snaží se odplazit zpoza Pragmála směrem nalevo, nešťastným bolestným hlasem: „Smilujte se a zavolejte mi felčara!“

Kamil (vrací Pragmálovi sekeru, který ji lehce dotčen přijímá a jde trucovat nalevo, Kamil pokleká k Asklépiovi, medovým hlasem): „Moc se vám omlouvám. Snažili jsme se vám jenom trochu pomoci.“

Asklépios plazí se dál, ztěžka: „Už mi prosím nepomáhejte!“ Kamil stoupá, podstupuje dozadu, znepokojeně pozoruje plazícího se Asklépia

V. 6. Ohlášení smrti

Ze zákulisí se ozve gong. Všichni zúčastnění, včetně Asképie, se zastaví a ohlédnou po směru zvuku doleva

Kamil trochu si popojde, dívá se na Pragmála, který krčí rameny: „Co to bylo?“

Asklépios (i přes své utrpení se usměje, začne se plazit zpět k vězeňskému okýnku, z posledních sil): „Je to tady.“

Obřadně vchází Kohout, na podnose přináší číši bolehlavu. Zastavuje se vlevo a tak, aby se před ním dalo chodit. Tam s důstojným výrazem ve tváři čeká.

Asklépios umírá, nicméně zadostiučiněně: „Poprava!“ řve do vězeňského okýnka „Slyšíš mě? Už ti to nesou! Tohle je tvůj konec! Tohle - je - tvůj - konec! Ugh.“ Asklépios se vzepne, zatřepe sebou, upne k oči k nebi, vyplázne jazyk a umírá

Kamil (v neblahé předtuše, upírá prázdný a zamyšlený pohled, mluví teď potichu a pomalu, ale se stínem paniky v hlase): „Ne. Tohle bylo něco víc.“ vyděšeně, pohlédne na Pragmála, křičí „Má hodina! Už je u konce! přiběhne k Pragmálovi, naléhavě, poslední záchrana Rychle, co mám dělat?“

Pragmál (příčinlivě se podívá nalevo, podívá se napravo, podívá se do publika, ukáže do něj prstem): „Tamhle! Krleééš!“ mávaje sekerou nad hlavou se vrhá na obecnstvo, pobíhá chvíli od jedné strany první řady k druhé, aby divákům ve výhledu na zpovídajícího se Kamila zavazelo ostrí putující sem a tam. Poté se pustí dále do publika a oblažuje přítomné sekerou.

V. 7. Kamilova rebelie a smrt

Kamil (zoufale usedá na zem, natahuje nohy): „Je pozdě.“ chvíli smutně, shrbený kouká nikam, čeká na konec světa, pod ním zatím Pragmál masakruje obecnstvo náhle znovu vstává, rozčilen „Ale k čertu s tím! přechází dopředu ke kraji pódia, výhrůžně šermuje rukou ve vzduchu Slyšíš mě, ďáble? obviňujícím prstem ukazuje do prostoru K čertu s tebou! Já jsem dělal, co jsem mohl!“ rozčileně popochází po jevišti doprava, vykřikuje do prostoru „Žil jsem nejlépe, jak se dalo. zastaví se, bodne obviňující prst do publika Nikdy jsem nikomu neublížil, chvilku se odmlčí, stáhne ruku, posléze ji ale bodne do vzduchu znovu aspoň dokud jsi mě nedonutil páchat dobré skutky! přechází doleva, dívá se do země, naléhavě Já ti něco povím, já se snažil, víš, snažil jsem se! zastavuje se na pravé straně, za sebou má Kohouta, stále se dívá po podlahy Tohle nebylo fěr; opět nasadí obviňující tón, bodne prstem do publika jak se vůbec můžeš opovážovat soudit můj život na základě jedné hodiny!“ udělá pár kroků vzad, narazí ramenem do Kohouta „Co? klidným, nevýrazným tónem, nechápe, co tam Kohout dělá, špatně si to vyloží Aha, děkuji.“ bere si číši a napije se, vrací číši Kohoutovi, který se na něj vyděšeně kouká, přestupuje zpět dopředu, bodá prstem „Já ti říkám...“

Kamil chce říct, co říká, ale nemůže, protože oněměl. Obviňující rukou se zaraženě chytá za krk, jako by si chtěl odkašlat. Zkusí znovu zabodnout prst do publika a říct, co vlastně říká, ale opět z něj nevyjde žádný zvuk.

Pragmál se nyní už vrací, pomalu vyšlapuje po schodech na jeviště, mluví už spíš rezignovaně: „Pane ... tak to nebylo moc chytré.“ jak pozoruje Kamilův druhý skon, obchází jej a končí vpravo od něj, vlevo má Kamil Kohouta, který jej také zaujatě pozoruje

Kamil se pozvolna začíná dusit, de facto opakuje své úmrtí z první scény, tj. chytá se pod krkem, dává se. Zmítá sebou, zoufale gestikuluje do publika, aby jej někdo přišel praštit do zad. Nakonec se se vši náležitou teatrálností a za barvitěho chroptění a hýkání mrtev kácí k zemi.

Pragmál a Kohout se nevěřičně dívají na jeho mrtvé tělo. Pragmál se narovná, pomalu se podívá zleva doprava, podá Kohoutovi sekeru, strčí si ruce do kapes a s nevinným pískotem míří směrem z jeviště, před schody se zastaví, ohlédne se ještě na druhý konec jeviště, pak překotně peláší pryč. Kohout do Kamila párkrát zkusmo strčí nohou, pak věnuje pohled Asklépiovi, přejde k němu a v nejlepším případě jej odveče za kulisy, budou-li k tomu vhodné. Nebudou-li, musí se to vymyslet nějak jinak.

Páté dějství končí.